

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 542/2012-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátom doc. JUDr. B. F., PhD., B., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv zaručených v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nitra v exekučných konaniach vedených pod sp. zn. 7 Er 728/2010 (sp. zn. Rvp 10985/2012), sp. zn. 15 Er 601/2010 (sp. zn. Rvp 10986/2012) a sp. zn. 7 Er 104/2011 (sp. zn. Rvp 10990/2012) a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 10985/2012, sp. zn. Rvp 10986/2012 a sp. zn. Rvp 10990/2012 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 10985/2012.

2. Sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 30. júla 2012 doručené 3 sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv zaručených v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) v exekučných konaniach vedených pod sp. zn. 7 Er 728/2010 (sp. zn. Rvp 10985/2012), sp. zn. 15 Er 601/2010 (sp. zn. Rvp 10986/2012) a sp. zn. 7 Er 104/2011 (sp. zn. Rvp 10990/2012).

Sťažovateľka v sťažnostiach uviedla, že okresný súd v ňou označených exekučných konaniach porušil jej základné právo a právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v dôsledku toho aj jej základné právo na spravodlivé súdne konanie, ktorého jedným z atribútov je aj právo na prerokovanie veci v primeranej lehote, ďalej podľa sťažovateľky laxným, resp. pomalým postupom okresného súdu malo dôjsť aj k porušeniu jej základného práva a práva na ochranu vlastníctva a napokon okresný súd mal porušiť aj všeobecný zákaz diskriminácie.

Inkrimovaným sťažovateľkou napádaným postupom, ktorým mali byť porušené ňou označené základné práva a práva, je postup okresného súdu, ktorý podľa jej tvrdení od podania žiadostí ňou zvoleným súdnym exekútorom o udelenie poverení na vykonanie exekúcií v prospech sťažovateľky ako oprávnenej z exekúcií o týchto žiadostiach „... *do dňa spísania tejto sťažnosti nerozhodol...*“, pričom sťažovateľka v sťažnostiach tiež uviedla, „... *že v predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpi až po veľmi dlhej dobe*“.

Zo sťažností vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 728/2010 mala byť žiadosť o udelenie poverenia podaná 3. augusta 2010, v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 601/2010 19. júla 2010 a v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 104/2011 7. februára 2011.

V sťažnostiach podaných ústavnému súdu sťažovateľka tiež poukázala na skutočnosť, že okresný súd v napádaných exekučných konaniach neprijal adekvátne opatrenia na urýchlené konanie vo veci žiadostí ňou zvoleného súdneho exekútora na udelenie poverení na vykonanie toho-ktorého exekučného konania, a to aj napriek skutočnosti, že sťažovateľka mala podľa svojho tvrdenia podať v súvislosti s týmto postupom okresného súdu predsedovi okresného súdu 25. mája 2011 sťažnosti na prietahy vo všetkých 3 napádaných exekučných konaniach.

Sťažovateľka v sťažnostiach okrem iného uviedla:

„Porušovateľ, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdnym exekútorom prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou o rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a to v zákonom ustanovenej dobe (legálne a ústavne súladným spôsobom), V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na právnu úpravu procesného postupu exekučného súdu vo veci rozhodovania o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá definuje dobu určenú na prijatie rozhodnutia, pričom prekročenie tejto doby je nutné s ohľadom na ochranu ľudských práv a slobôd kvalifikovať ako porušenie zákona. ...

V exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia tejto žiadosti ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu! ...

Sťažovateľ má enormný záujem na vecnom posune v exekučnom konaní a preto rozhodnutie o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie opakovane urgoval. Porušovateľovi adresoval viacero listov so žiadosťou o informáciu o stave konania, resp. podnetov na preskúmanie zákonnosti postupu súdu (podania sa nachádzajú v súdnom spise exekučného súdu). Opísané aktivity však nenaplnili očakávania sťažovateľa, že dôjde

k odstráneniu stagnácie a k uskutočneniu zákonom predvídaného postupu. Porušovateľ ostal vo veci nečinný. ...

K znižovaniu hodnoty majetku sťažovateľa (bonity pohľadávky) dochádza aj preto, že nečinnosť exekučného súdu utvrdzuje dlžníka (povinného) v tom, že sťažovateľovi zaplatiť nemusí, pretože ho autoritatívne k takémuto správaniu nemá kto prinútiť. Bez povšimnutia nemôže ostať ani skutočnosť, že márnym plynutím času sa dlžníkovi (povinnému) vytvára priestor na to, aby zrealizoval úkony ktoré ho zbavia majetku postihnutel'ného exekúciou. Pohľadávku sťažovateľa tak nebude z čoho uspokojiť.“

Vzhľadom na uvedené tvrdenia sa sťažovateľka v sťažnostiach podaných ústavnému súdu domáha, aby ústavný súd po ich prijatí na ďalšie konanie nálezom vyslovil, že postupom okresného súdu v každom z ňou napádaných exekučných konaní bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jej základné právo a právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tiež jej základné právo a právo na ochranu vlastníctva zaručené v čl. 20 ods. 1 ústavy a v čl. 1 dodatkového protokolu, a napokon, že došlo aj k porušeniu všeobecného zákazu diskriminácie zaručeného v čl. 12 ods. 2 ústavy a v čl. 14 dohovoru. V dôsledku uvedeného sa sťažovateľka domáhala, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu v jednotlivých ňou napádaných exekučných konaniach konať bez zbytočných priet'ahov, aby okresnému súdu zakázal pokračovať v diskriminácii sťažovateľky a aby sťažovateľke priznal primerané finančné zadosťučinenie, ktorého sumu sťažovateľka špecifikovala v rôznej výške v tom-ktorom exekučnom konaní, a aby jej priznal úhradu trov konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom

primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

Podľa § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Aj keď zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, tak odvolávajúc sa na ustanovenie § 31a zákona o ústavnom súde, možno aj v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane citované ustanovenie § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 10985/2012, sp. zn. Rvp 10986/2012 a sp. zn. Rvp 10990/2012 a z ich obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a okresného súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd aplikujúc citované právne normy tak, že predmetné sťažnosti spojil do jedného spoločného konania, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie

konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažností je sťažovateľkou namietané porušenie základného práva a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaných v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré sťažovateľka subsumuje aj pod základné právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého jedným z atribútov je aj prerokovanie veci v primeranej lehote bez prietáhov, pričom s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sťažovateľka spája aj porušenie svojho základného práva a práva na ochranu vlastníctva zaručených v čl. 20 ods. 1 ústavy a v čl. 1 dodatkového protokolu, a v konečnom dôsledku aj porušenie všeobecného zákazu diskriminácie zaručeného v čl. 12 ods. 2 ústavy a v čl. 14 dohovoru. K zbytočným prietahom postupom okresného súdu v sťažovateľkou napádaných exekučných konaniach pritom malo dôjsť v dôsledku toho, že okresný súd do podania sťažností ústavnému súdu nerozhodol o žiadostiach ňou zvoleného súdneho exekútora o udelenie poverení na vykonanie dotknutých exekúcií.

Vzhľadom na uvedené tak predmetom tohto konania ústavného súdu bolo skúmanie opodstatnenosti tvrdení sťažovateľky o porušení jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v exekučných konaniach vedených pod sp. zn. 7 Er 728/2010 (sp. zn. Rvp 10985/2012), sp. zn. 15 Er 601/2010 (sp. zn. Rvp 10986/2012) a sp. zn. 7 Er 104/2011 (sp. zn. Rvp 10990/2012).

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva

k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

V rámci predbežného prerokovania sťažností sťažovateľky ústavný súd výzvou z 11. septembra 2012 vyzval okresný súd okrem iného na oznámenie, v akom procesnom stave sa označené exekučné konania nachádzajú. Podpredsedníčka okresného súdu listom č. Spr 916/2012 zo 16. októbra 2012 oznámila ústavnému súdu tieto skutočnosti:

- v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 728/2010 (sp. zn. Rvp 10985/2012) okresný súd uznesením z 1. júna 2012 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 28. júna 2012,

- v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 601/2010 (sp. zn. Rvp 10986/2012) okresný súd uznesením z 2. júna 2011 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti poplatku a denného úroku, pričom toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 10. mája 2012 a konanie bolo v tejto časti zastavené uznesením z 28. mája 2012; toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 20. júna 2012,

- v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 104/2011 (sp. zn. Rvp 10990/2012) okresný súd uznesením zo 7. septembra 2012 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom toto uznesenie nie je právoplatné, pretože oprávnený podal 20. septembra 2012 odvolanie.

Zjavne neopodstatneným návrhom je návrh, ktorým sa namieta taký postup orgánu verejnej moci, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namieta, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

Z uvedených zistení vyplýva, že tvrdenia sťažovateľky, že okresný súd nerozhodol o žiadostiach ňou zvoleného súdneho exekútora o udelenie poverení na vykonanie

exekučných konaní, sa nezakladajú na pravde. V označených exekučných konaniach okresný súd o žiadostiach sťažovateľkou zvoleného súdneho exekútora o udelenie poverení na vykonanie exekučných konaní už rozhodol, preto ústavný súd tieto sťažnosti sťažovateľky už po ich predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnené (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd aj v súvislosti s uvedenými zisteniami tiež podotýka, že sťažovateľka, ktorá je navyše kvalifikovane právne zastúpená, sama nemá prehľad o aktuálnom procesnom stave jednotlivých ňou iniciovaných exekučných konaní, s čím korešponduje aj jej nekoordinovaný a netransparentný postup pri podávaní sťažností ústavnému súdu bez zohľadnenia stavu ad hoc toho-ktorého konania (častokrát sa tvrdenia sťažovateľky nezakladajú na pravde, pozn.). Úlohou sťažovateľky a jej právneho zástupcu je predovšetkým uviesť v sťažnosti podanej ústavnému súdu všetky pravdivé a aktuálne skutočnosti týkajúce sa toho-ktorého napádaného konania, a to nielen v záujme plynulého a efektívneho konania ústavného súdu, ale aj v záujme dosiahnutia skutočnej materiálno-právnej ochrany práv sťažovateľky.

Keďže porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 1 dodatkového protokolu, čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru sťažovateľka namietala v spojitosti s namietaným porušením čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenie ktorých ústavný súd nezistil, bolo potrebné aj v tejto časti sťažnosti sťažovateľky odmietnuť ako zjavne neopodstatnené.

Vzhľadom na odmietnutie sťažností ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. novembra 2012